

השגרירים

דודו דותן

קורה במשפחות הטובות (1986), "שתי אצבעות על המפה - מדריך דודו דותן לנופש בקפריסין" (1990), "הגדה לאי-סדר" (1995, יחד עם סמדר שיר), "הידד, אני סבא!" (1995), "הידד, אני סבתא!" (1995), "חצי לאשה חצי לבעל" (1996), "המון אבא" (1998), וכאמור - האוטוביוגרפיה "שד קטן". בסוף שנות ה-90 נבחר לתפקיד יושב ראש אמ"י - איגוד אמני ישראל. ב-8 בספטמבר 2001, בעת חופשה בטורקיה, נפטר מדום לב.

נולד ב-1948 בחיפה בשם דוד ברגר. ימי ילדותו ונערותו עברו עליו בדימונה. את תקופת המצוקה של ילדותו, בצילו של אב אלים, תיאר לימים בספרו האוטוביוגרפי "שד קטן", שהפך גם להצגת יחיד מצליחה. הוא למד בכית הספר היסודי "רתמים" (כיום נמצאים במקום בתי הספר "ניצני הנגב" ו"שלהבת הדרום" של רשת "אל המעיין"). למרות חיי המצוקה בכית ואולי דווקא בגללם, נודע כבר מגיל צעיר ככדרן של הכיתה ובית הספר.

בצבא שירת בלהקת פיקוד צפון, כאחד מכוכביה ולאחר מכן כמפקד הלהקה. לאחר השחרור מצה"ל המשיך בקריירה של זמר, בדרן, שחקן, במאי, מנחה אירועי בידור ומגיש תוכניות ברדיו ובטלוויזיה. אחד מכישוריו הבולטים ככדרן היה חיקויים של זמרים וזמרות, כולל הגדולה מכולן - שושנה דמארי. כמו כן הופיע בשני סרטים: סרטו המוסיקלי של אבי נשר "שוברים" (1985) וסרט המתיחות של יגאל שילון "עבודה בעיניים" (1988). דותן כתב 17 ספרים לילדים ומבוגרים ובהם: "זה

משה וליאון אדרי

האחים אדרי לא שכחו את העיר שבה נולדו. באוגוסט 2004, לאחר יותר מעשר שנים ללא קולנוע בדימונה, נפתח בעיר הסינמטק שהוקם בתמיכתם. האירוע צוין בהקרנה חגיגית של הסרט "סוף העולם שמאלה", בנוכחותם של האחים אדרי וכוכבי הסרט. וליאון ומשה אדרי הבטיחו להמשיך ולתמוך בסינמטק בשנים הבאות ולהקרין בו את הסרטים החדשים שיביאו לארץ.

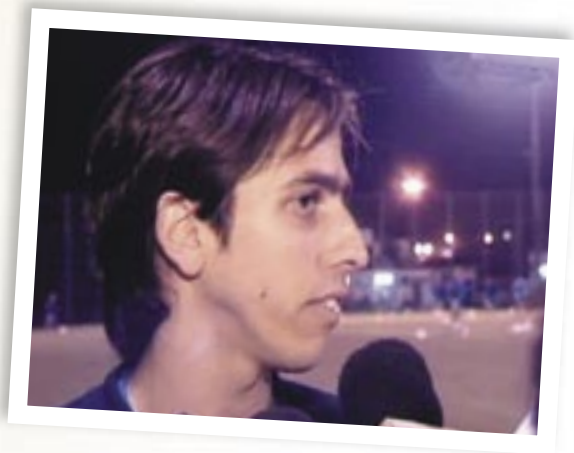

את הקריירה שלהם בתחום הקולנוע החלו האחים משה וליאון אדרי כילדים. זה היה בשנות הששים. בקיוסק של אביהם בנו האחים "מכונת קולנוע". הם גלגלו על הקיר סלילים שהורכבו מעטיפות מסטיק "בזוקה", האירו בפנס והשמיעו מוזיקה מטרנזיסטור. ילדים שבאו לקיוסק שילמו לירה וישבו על הרצפה לצפות ב"סרט". בגיל 13 החל וליאון אדרי לעבוד כמקרין סרטים בקולנוע "אילת" בעיר. כשהתגייס, החליף אותו אחיו משה. מאוחר יותר הפכו השניים לבעלי הקולנוע, יחד עם ציון שרוני ז"ל.

בשנת 1978 הקימו שרוני והאחים אדרי את חברת "יוניטד קינג", העוסקת בהפצה והפקה של סרטים. החברה שותפה בקומפלקס הקולנוע הגדול בישראל - "סינמה סיטי", ליד צומת גלילות, שבו 21 אולמות קולנוע. מתוך הרשימה הארוכה של סרטים ישראלים ש"יוניטד קינג" מעורבת בהפקתם, ניתן להזכיר את "הכוכבים של שלומי", "ללכת על המים", "סימה וקנין מכשפה", סרטו של עמוס גיתאי "אזור חופשי" בכיכובה של חנה לסלאו, שזכתה על משחקה בסרט בפרס השחקנית הטובה ביותר בפסטיבל קאן, והסרט "סוף העולם שמאלה", המתאר את דימונה בשנותיה הראשונות.

יוסי בניון

הישראלית הבכירה, הצטרף לקבוצה הספרדית "ראסינג סאנטנדר" והוכיח גם שם יכולתו המדהימה. אחרי שלוש שנים בספרד עבר לאנגליה והתקבל לקבוצת "ווסטהאם" מליגת העל, שם הוא משחק כיום. גם בנבחרת ישראל נחשב יוסי בניון מגיל צעיר ככוכב מספר אחד. למרות הצלחתו המסחררת שומר יוסי תמיד פינה חמה בלבו לעיר הולדתו ומצהיר בגאווה כי מוצאו מהנגב, מהעיר הקטנה דימונה, שבה נולד וגדל.

פעם, כשאמרנו בדימונה "כדורגל", התכוונו לדודו בניון, אחד השחקנים המובילים בקבוצת הפועל דימונה, שהצליח להביא הישגים רבים לקבוצה המקומית. אך לכל מלך, כידוע, יש נסיך. בביתו של דודו בניון צמח ילד פלא, שכל רצונו היה להמשיך את דרכו של אביו ולהיות שחקן כדורגל מצליח. ילד הפלא, יוסי שמו, נולד ב-5.5.1980. כנער שיחק בקבוצת הפועל דימונה ובגיל 17 התקבל לקבוצת הפועל באר שבע, תחילה לקבוצת הנוער ואחר כך לקבוצה הבוגרת. עוד בהיותו נער נודע שמו של יוסי בניון בעולם. הוא יצא לחו"ל ושיחק בקבוצת הכדורגל ההולנדית "אייאקס", אך געגועיו לכית הוריו ולישראל החזירו אותו לארץ, בתיווכו של דידי הררי, שדר הרדיו הפופולרי, אף הוא בן דימונה. משם היתה דרכו של הנער להצלחה קצרה. יוסי זומן למבחנים בקבוצת מכבי חיפה ובמדיה הבקיע וכישל שערים רבים והוביל את הקבוצה להישגים גבוהים, כולל שתי זכיות באליפות המדינה. עם שחרורו מצה"ל קיבל יוסי הצעות קוסמות מקבוצות ידועות-שם באירופה וב-2002, לאחר 4 עונות בליגה

דידי הררי

"אפשר להוציא את הכן אדם מדימונה, אבל אי-אפשר להוציא את דימונה מהבן-אדם..."

מי שחתום על אמירה זו הוא דידי הררי, הנחשב כשדרן הרדיו מספר 1 בישראל ובעל אחוזי רייטינג מהגבוהים בשנים האחרונות. את דרכו הרדיופונית החל ברשת ג', תחילה כחלק מצוות התוכנית "30 בצל" יחד עם יקיר אביב, ובהמשך עם תוכנית הרדיו המופרעת שלו "חולה רדיו", שחוללה מהפכה ברדיו הישראלי. לאחר 5 שנים ככוכב המוביל ברשת ג', עבר הררי לרדיו האזורי "רדיו ללא הפסקה" והיה לשדרן הראשון בישראל שתוכניתו - "דידי לוקאלי" - משודרת בו בזמן ב-7 תחנות אזוריות. במקביל הגיש הררי גם תוכניות שונות בטלוויזיה: "עד פופ", "דידי טי וי", "המלכודת", "מת להיות" ועוד. חלק גדול ומכובד מהסטנדאפיסטים בארץ התגלו בתוכניות הרדיו של דידי, ביניהם: ישראל קטורזה, נדב אבוקסיס, ירון לוי סבג, רמי ורד ואחרים. כמו כן ידוע הררי כיוצר להיטים מהז'אנר המזרחי והרבה זמרים חייבים לו את הקריירה המוזיקלית שלהם. דידי הררי נשוי למירית ואבא גאה לשלוש בנות - מאיה, אבישג ונועה.

שגיב אסולין

שגיב אסולין נולד בדימונה בשנת 1978, גדל והתחנך בעיר וכיום מתגורר באשקלון. את שירותו הצבאי החל בחטיבת גולני, כלוחם וחובש קרבי ולאחר מכן שירת כקצין ביחידת הקישור ללבנון. שגיב הוא בעל תואר ראשון בפוליטיקה וממשל ולימודי מדינת ישראל באוניברסיטת בן גוריון, תואר שני במנהל ציבורי באוניברסיטת בר אילן ותואר במשפטים בקריה האקדמית קריית אונו. פעילותו הציבורית מקיפה תחומים רבים: יועצו של שר הבריאות דני נווה, יו"ר אגודת הסטודנטים באוניברסיטת בן גוריון, יו"ר התאחדות הסטודנטים הארצית (2 קדנציות), חבר במועצה להשכלה גבוהה, חבר דירקטוריון בחברות איסתא-ליינס, מאסטר-ביט ושע"ל, חבר הנהלת אס"א ופר"ח, יו"ר מתנדבי מד"א באזור הדרום ודובר הפדרציה של יהדות מרוקו.

שיר ביטון

נולדה בדימונה ב-1983 כשמרית ביטון. ב-1994 זכתה לראיון במקומו "הוליתון", בעקבות עלייתה לשלב הגמר בתחרות זמר לילדים בשם "כוכב נולד". שמרית, תלמידת כיתה ו' בבית הספר "בן עטר", סיפרה בראיון כי היא שרה מגיל שש וכשתגדל, היא רוצה להיות זמרת כמו ויני יוסטון, ריטה ומריה קרי. בצבא שירתה בלהקת חיל האוויר. בשתי העונות הראשונות של "כוכב נולד" נשרה בשלבים המוקדמים. בעונה השלישית, בשנת 2005, לא התייצבה כלל לאודישנים, אך האודישנים הגיעו אליה עם ה"צביקה פיק-אפי", הצוות שחרש את הארץ בחיפוש אחר כישרונות ביישובים מרוחקים והגיע גם לדימונה. גם הפעם הודחה, אך הוחזרה בזכות "גלגל הצלה", העפילה לשלב הגמר ולבסוף סיימה במקום השלישי.

כפיר אדרי

באתר של אוהדי הפועל תל אביב באינטרנט נכתב עליו: "שחקן כשרוני עם שליטה מצוינת בכדור ויכולת הבקעה מדהימה".

גם שיר חיברו עליו אוהדי הפועל: "הוא פורץ משמאל ומרים את הכדור. הוא בועט חזק ישירות אל החיבור. ארבע נקודות הוא הוריד לצהובים. לכן אותו אנו כל כך אוהבים. אדרי אדרי כפיר. אדרי אדרי כפיר."

נולד בדימונה ב-12.10.1976. כשרונו ככדורגלן התגלה בגיל 13, בקבוצת הנערים של הפועל דימונה. בעונת 1995-1996 החל את הקריירה שלו כשחקן בוגר בקבוצת הפועל דימונה בליגה א'. המשחק הראשון שבו עלה בהרכב באותה שנה היה נגד מבשרת ציון.

בעונת 1998-1999, אחרי שלוש עונות בהפועל דימונה, הגיע לליגת העל. קבוצתו הראשונה בליגת העל היתה מכבי תל אביב והופעת הבכורה בהרכב הקבוצה היתה במשחק גביע נגד עירוני ראשון לציון. בשנים שלאחר מכן שיחק בקבוצות מועדון ספורט אשדוד, הפועל באר שבע, בית"ר ירושלים, הפועל תל-אביב ומכבי פתח-תקווה.

בעונה הנוכחית (2006-2007) הוא משחק בקבוצת מכבי הרצליה. כפיר אדרי הוא קשר ונושא על חולצתו את המספר 11. כיום הוא מתגורר בראשון לציון, אך אינו מתכחש לעיר שבה נולד וגדל. בראיון לאתר האינטרנט "מעריב NRG" (10.8.2001) "הגדיר את דימונה כ"עיר מדהימה... עיר שיש בה הכל, שכיף לחיות בה".

ערן ויינערוב

הפועלות בכ-80 יישובים בישראל. הארגון מסייע לעשרות אלפי משפחות במצוקה, תוך הנעת אלפי מתנדבים, העלאת המודעות החברתית לנושא העוני והקניית ערכים של ערבות הדדית ונתינה.

נולד ב-1971 בדימונה לאמו פרידה, עובדת קהילתית מסורה במשך 17 שנים באגף הרווחה ולאביו שמעון, יו"ר ועד עובדי מקצ"ט (מקצועות טכניים) בקמ"ג ומנהל בית ספר לכדורסל בעיר. שניהם פעילים חברתיים בעיר - בוועדי הורים, בוועד לשיקום השכונות ועוד.

ערן למד בבית הספר היסודי "אפיקים", בחטיבת הביניים "זינמן" ובבית הספר התיכון "ליהמן" ושימש בהם כיו"ר מועצת התלמידים. כמו כן עמד בראש סניף דימונה של המועצה הציונית לנוער.

לאחר שירות צבאי ביחידת "עורב" של הצנחנים וביחידה לפיתוח אמצעי לחימה לחיל הרגלים, סיים את לימודי המשפטים והוסמך כעורך-דין.

הפעילות הציבורית היא עבור ערן דרך חיים. הוא כיהן כיו"ר אגודת הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב ולאחר מכן כיו"ר התאחדות הסטודנטים בישראל. מזה ארבע שנים הוא מכהן כמנכ"ל ארגון "לתת" - סיוע הומניטרי ישראלי - ארגון גג המאגד יותר מ-110 עמותות מקומיות,

ערן ויינערוב מנכ"ל ארגון לתת

הדס שטייף

בצומת, שהעביר אותה ואת קרקובסקי למקום מבטחים. על אירועים אלה העידה בכני ועדת אור.

הדס שטייף, הכתבת הוותיקה של גלי צה"ל לענייני פלילים, היא הנציגה הבכירה ביותר של דימונה בתחום התקשורת הארצית. היא החלה את דרכה בגלי צה"ל בשנת 1993 ככתבת שטח באזור השרון. "כתבת המשטרה הכי שועטת מזה שנים" כינה אותה אתר האינטרנט YNET ואכן, הדס ידועה ככתבת שאינה נרתעת מדבר ומגיעה במסגרת תפקידה למקומות המסוכנים ביותר. בין השאר סיקרה את אירועי ההתנתקות וביטאה בכתבותיה את חובתה של התקשורת לראות את הפן האנושי של המפגים והמפונים כאחד. נושא שנוי במחלוקת אחר שבו עסקה במסגרת עבודתה העיתונאית הוא מעשי התעללות של אנשי מגייב בפלסטינים. ככל עיתונאי שעיסוקו במעשי פשע ואלימות היא מושכת אש, אך לפחות במקרה אחד לא היתה זו אש מילולית בלבד, אלא אש אמיתית שסיכנה את חייה. המדובר באירועי אוקטובר 2000. ב-1.10.2000 הניעה הדס לצומת אום-אלפחם יחד עם כתב נוסף, יואב קרקובסקי. מכוניתה הוצתה ונשרפה כליל, היא עצמה נפצעה מיידוי אבנים וחייה ניצלו בזכותו של בעל המסעדה

משה כספי

גרם. קופסה זו, אמר להם כספי, תכיל את כל המערכות של המל"ט. היתה זו מהפכה אמיתית, משום שבמל"טים שהיו בשימוש עד אז הגיע משקל המערכות ל-20 עד 25 ק"ג. כך נולדה מערכת ה-UMAS (מערכת לא מאוישת רב-תחומית), שהפכה את המל"ט למזל"ט והחל סיפור ההצלחה של משה כספי ו"אירונאוטיקס", סיפור שהגיע לשיאו, כאמור, כאשר צה"ל החליט לשכור את שירותי החברה והעדיף אותה על פני ענקים כמו התעשייה האווירית ו"אלביט מערכות".

במארס 2002 קיבל צה"ל החלטה מהפכנית - לרכוש שירותי מזל"טים מחברה פרטית בשם "אירונאוטיקס" מיבנה. סיפורה של "אירונאוטיקס" החל ב-1997, כאשר ארתור כהן, איש עסקים שעסק כתחביב בהטסת טיסנים בשלט רחוק ופיטר וייס, בונה טיסנים, פנו למהנדס בשם משה כספי וביקשו את חוות דעתו בנוגע לפיתוח מזל"ט מקורי.

משה כספי נולד ב-1960 בדימונה, כבן זקונים להוריו שלום ושרה, שעלו מרוסיה עם בנותיהם חודש לפני שנולד. "דימונה היתה עבור הורי ארץ זבת חלב ודבש", סיפר כספי. "אחרי כל מה שסבלו ברוסיה, החיים בדימונה היו נהדרים." משה למד בבית ספר דתי בדימונה ובגיל 14 נשלח לשיבה מקצועית בירושלים, שם למד תכנון ושרטוט מכונות. "אבא שלי שרד כי היה לו מקצוע", הוא מספר, "ולכן היה לו מאוד חשוב שגם לי יהיה מקצוע." עם גיוסו לצבא הסיר משה את הכיפה מראשו וגזז את פיאותיו. אחרי שלוש שנים בחיל האויר, כמכונאי פנטומים בכסיס חצרים, החל ללמוד הנדסת אלקטרוניקה באוניברסיטת "בן-גוריון" בבאר שבע. כשוייס וכהן פנו אליו, כבר היה מהנדס מצליח. הישגו החשוב ביותר עד אז היה פיתוח הדלקן האוטומטי "פזומט", אבל לא היה לו כל ידע או ניסיון בתחום כלי הטיס. כעבור מספר שבועות חזר כספי אל וייס וכהן ובידיו קופסת עץ במשקל 400

אי"אין. משה כספי

מיטל אביקסיס

מיטל אביקסיס, סטודנטית לקולנוע במכללת "ספיר", ילידת דימונה המתגוררת כיום בתל אביב, הפיקה וביימה את "קירות לבנים", סרט עלילתי שאורכו 50 דקות. הסרט מביא את סיפורה של שחר, צלמת צעירה המגיעה לבית סבתה שנפטרה ומגלה שהסבתא הזמינה לפני מותה סייד, כדי שיצבע בלבן את קירותיו הירוקים של הבית. הוויתור של הסבתא הגוססת על הביטוי הייחודי של תרבותה המזרחית לטובת הלבן הישראלי הסטנדרטי, מסמל את

הקונפליקט הקיים בחברה הישראלית בין הרצון לשמור על זהות ייחודית, מסורת ושורשים, לבין הרצון להיטמע ולהיות "כמו כולם". הסרט זכה בפרס הדרמה הטובה ביותר בפסטיבל הסרטים הבינלאומי ה-21 בחיפה בשנת 2005 ובפרס הסרט המצטיין על שם מיקה אלון בפסטיבל קולנוע דרום 2005.

ישראל 2005 / 50 דק' / עלילתי / עברית, ערבית מונרבית

קירות לבנים

שחר היא צלמת הנבחרת שנוהגים לכי תערוכת היחיד הראשונה שלה. בעו' היא עסוקה במערכת הוצאות, מקבלת שתי את הבטחה על פנת סביב אסור. המבט עם המשפחה הולדת האוטוביוגרפית בבית סבתא העיריים בשאר תחנות ורת מנסת. שחר מחזקת עמדת חסרת חסות ומחזקת למראה קירות הבית שסידה ללב.

קורות מלגיה שחר תלמידה עם הקונפליקט הקיים בחברת הישראלית, חברת המערכת לבנו בין מסורת לקידמה, בין השכחה לקיימה ובין פשוט עמדי לרצון מהאחרים.

סיפור נשי, אישי של התנגדות וחימוש זהות בישראל של היום.

זוכה פרס "הדרמה הטובה ביותר" בפסטיבל חיפה 2005

"סיפור אודסה, אהב מרסל אן מאסקה העוסק בנרדמת המבטא שכן האופנת לריום." (לגבי השופטים בפסטיבל חיפה)

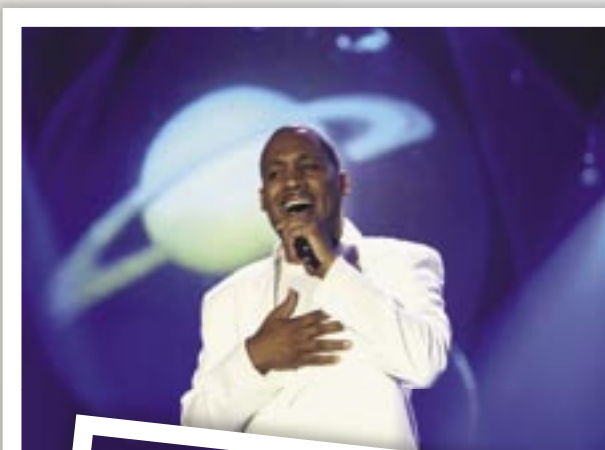
זוכה פרס "הסרט המצטיין" ע"ש מיקה אלון בפסטיבל קולנוע דרום 2005

"חידה נלמן, הרומנת, המייצגת אהבה רימזת אוטוביוגרפית ואמנותית. לעומת נרדמת אה שנים מאות קולנועית שכן" (לגבי השופטים בפסטיבל קולנוע דרום)

אדי בטלר

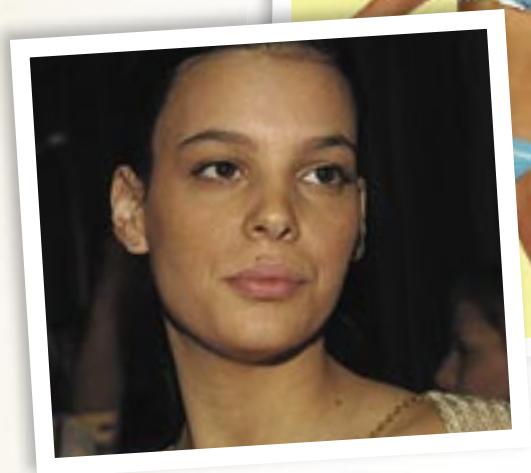
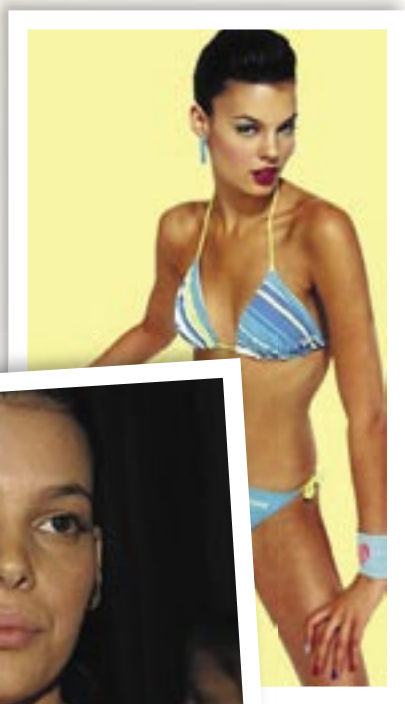
אדי בטלר, בן לקהילת העבריים בדימונה, נולד כ-1972 באמבולנס, בדרך מדימונה לבאר שבע. מגיל צעיר הפגין כישרון מופלא למוסיקה ולשירה. בגיל 19 עזב אדי את דימונה לטובת העיר הגדולה, במטרה לעסוק במוסיקה ולהגיע לצמרת. הוא הופיע בכל המועדונים בתל אביב והפך לקול נשמה מוכר בחיי הלילה של העיר ללא הפסקה. פריצתו הגדולה החלה כשהופיע במסגרת להקת "עדן", שנקראה על שם בתו.

ב-1999 ייצגה הלהקה את ישראל בתחרות האירוויזיון שנערכה בירושלים עם השיר "יום הולדת שמח" Happy Birthday והגיעה למקום החמישי. הלהקה התפרקה בשנת 2001 ומאז מופיע אדי כזמר עצמאי. בעקבות הופעתו בפסטיבל יוקרתי ברוסיה הוצע לו להעתיק את מגוריו לארץ זו, אך אדי סירב לעזוב את ישראל. בשנת 2006 זכה לייצג את ישראל בפעם השניה בתחרות האירוויזיון עם השיר "זה הזמן". במאי 2006 הוציא את הסינגל הראשון שלו - "את החלום". משפחתו של אדי חיה בדימונה והוא נוהג לבקר בעיר אחת לחודש לפחות.

שלי חזן

שלי חזן נולדה ב-21.9.1984. למען הדיוק חשוב לציין, כי במשך רוב שנות חייה התגוררה בירוחם יחד עם סבתה, שאותה היא מגדירה כמלאך השומר שלה, אך שנות לימודיה עברו עליה בדימונה. שלי סיימה את לימודיה בבית הספר התיכון הדתי "אפלמן". בשנת 2000 פורסמה כתבה אודותיה בשבועון המקומי "השבוע בדימונה", במדור הנקרא 'היפה השבועית'. השאר, כמו שכולנו יודעים, היסטוריה. שלי הפכה תוך זמן קצר ביותר לאחת הדוגמניות המוכרות בארץ ונישאה לסוכן הדוגמניות הוברטו בן שושן. בין השאר צעדה על המסלול של החברות "קסטרו", "רנואר" ו"קרוקר", נבחרה כדוגמנית הבית של חברת השעונים הצרפתית "מייבל" וכיכבה בקמפיינים של חברת ההלבשה התחתונה "דלתא". בנוסף להצלחתה המסחררת בארץ, עבדה גם במרכזי אופנה עולמיים, כמו מילאנו ופאריז.

גדי פור

גדי פור נולד בדימונה בשנת 1962. הוא למד בבית הספר היסודי "יוספטל" ואחר כך בחטיבת הביניים הדרומית. בכיתה ט' עזב את דימונה עם משפחתו. גדי מוכר כמעט בכל בית בישראל כשחקן, במאי, כותב ויוצר, מהבולטים בתחום זה. מאחוריו תפקידים בסרטים ("גמר גביע", "מכתבים לאמריקה", "זולגות הדמעות מעצמן", "דילמת הדריין"), תוכניות טלוויזיה ("זהו זה", "חמישייה על הגג", "פאזל", "שבתות וחגים"), הצגות למבוגרים וילדים ("סמוראי בחורף", "אלאדין", "שברירים", "בארץ טיק-טק", "אגדת אוצר המילים", "מחסן השטוזים של דתיה") ומופעים מוסיקליים ("בארץ צליל", "צלילים באולימפוס", "תמונה אחת שווה אלף צלילים"). גדי מקפיד לבקר בדימונה לפחות אחת לשנה ומספר כי זה המקום הנפלא ביותר לגדול בו. "אני גאה להיות יליד העיר הזו", הוא אומר בכל הזדמנות.

שרון גמבשו

שרון גדל והתחנך בדימונה, למד בבית הספר התיכון "ליהמן" ובלט בין חבריו בתחום הלימודי והחברתי כאחת. עם סיום לימודיו התגייס לחטיבת "גבעתי" ובכך הלך בדרכי אביו, אשר שירת שנים רבות מצה"ל והשתחרר בדרגת אלוף משנה. שרון סיים את לימודיו לתואר ראשון בכלכלה באוניברסיטת בן גוריון ובמקביל סיים תואר שני במנהל עסקים ובמשפטים. כיום הוא משמש כמנהל תחום בינוי ושיכון באגף התקציבים של משרד האוצר ונחשב כאחד מהצעירים המוכשרים, המכונים "נערי האוצר". תוך זמן קצר הפך שרון לאחד הדמויות המבטיחות במשרד. גם במשרד ראש הממשלה הוא מוכר היטב ומנבאים לו עתיד גדול.

אופירה אסייג

צילום: דור מלכה

נולדה בדימונה ככתאמצעית בין ששה אחים ואחיות. גדלה בשכונת נווה דוד, שבה גרים עד היום הוריה סוזי ואלי. למדה בבתי הספר "בן עטר" ו"אפלמן". אחרי השחרור מצה"ל עבדה במשרד הרישוי בכאר שבע ובמקביל לעבודה זו הגישה פינת ספורט בתחנת רדיו אזורית. בהמשך דרכה בתחום עיתונאות הספורט כתבה טור בעניני ספורט במקומון באר שבעי, עבדה כשדרנית קווים ב"קול ישראל", השתתפה בתוכנית "שירים ושערים", הגישה פינות ספורט בתוכניות הבוקר של ערוץ 2 וקודמה לעמדת שדרנית הקווים במשחק המרכזי שמשדר הערוץ. לפני שנים אחדות יצרה סרט תיעודי על שחקן הכדורגל פליקס חלפון, שנידון למאסר על סחר בסמים. בקרוב תתחיל להגיש במסגרת שידורי "קשת" מיני-סדרה תיעודית על הכדורגל הישראלי. כיום היא משמשת כמנהלת התוכן בכורטל הספורט ONE, משדרת פינות ספורט קבועות ברדיו ירושלים ורדיו חיפה ומגישה תוכנית שבועית בערוץ הטלוויזיה החדש של בית"ר ירושלים בבעלותו של ארקדי גאידמק. אופירה גאה מאוד בעיר הולדתה ומזכירה ככל הזדמנות את היותה בת דימונה. היא מבקרת בעיר מדי חודש ומגדירה את הקשר עם משפחתה כ"חם וצפוף".

חגי אלקיים

חגי אלקיים הוא אחד משגרירי המוסיקה הבולטים שיצאו מדימונה. חגי נולד, גדל והתחנך בדימונה כבן לאחת המשפחות המוכרות בעיר. הוא למד באקדמיה למוסיקה בכית הספר לאמנויות במצפה רמון וזכה לעבוד ולנגן (בעיקר בקלידים) עם כמה מהאמנים המובילים בתחום המוסיקה בישראל. חגי זכה להישג מכובד כאשר מונה למנהל המוסיקלי של תוכנית הטלוויזיה "שישי בגאון". במסגרת חגיגות היובל לדימונה התארכה התוכנית בדימונה. חגי הופתע כשראש העיר, מאיר כהן, עלה לכמה והעניק לו תעודת הוקרה על הצלחתו בתחום המוסיקה. "אין כמו בכית", אמר חגי בהתרגשות.

עידו אוחיון

עידו אוחיון נולד וגדל בדימונה. את תורת החינוך והפילוסופיה ספג מינקותו בבית הוריו. אמו, חנה ז"ל, הייתה מאנשי החינוך הבולטים בתולדותיה של דימונה. פרס החינוך ע"ש חנה אוחיון נחשב כיום כאירוע השנתי החשוב ביותר בתחום החינוך בדימונה. אחרי שסיים את שירותו בצה"ל פנה עידו ללימודים גבוהים. במהלך לימודיו רכש ידע מגוון ורב תחומי במשפטים, היסטוריה, מדע המדינה ועוד וכל זאת בהצטיינות רבה.

לימים החל לפעול בתחומי המדיניות והחברה והפך לדמות מוכרת ביותר בנוף הפוליטי-תקשורתי בישראל. בין עיסוקיו הרבים, משמש כיום עידו כמנכ"ל "כנס שדרות לחברה" והוא מן האחראים הבולטים להצלחתו של הכנס והפיכתו לכמה החברתית הבולטת בישראל, לצידו של אלוף (מיל.) עוזי דיין. עד היום שומר עידו על קשר עם דימונה, מבקר בה אחת לכמה שבועות, מייצץ ומסייע להנהגת העיר בנושאים שונים.

רותי שטרית

רותי שיטרית לבית כהן הגיעה עם משפחתה לדימונה בשנות השישים מהעיר מוגדור שבמרוקו וחיתה בעיר בשנות נעוריה. היא נישאה למי שהיה אז ראש מועצת יבנה, מאיר שיטרית, לימים חבר כנסת ושר וכיום שר הבינוי והשיכון. רותי היא אחותו של מאיר כהן, ראש עיריית דימונה, ואשה מצליחה בזכות עצמה. בשנים האחרונות הפכה לאחת מנשות יחסי הציבור המובילות בארץ. חברת הפרסום "שיטרית מדיה" שבבעלותה של רותי מייצגת בין השאר את רשת תחנות הדלק "דור אלון", רשת המרכולים "מגה" ועוד.

שאול סמדג'ה

שאול נולד בדימונה בשנת 1972. הוא למד בשלושה מבתי הספר היסודיים המוכרים בעיר - "רתמים", "רביבים" ו"יוספטל" וסיים את לימודיו בתיכון "ליהמן". אביו, מקס, היה מהשוערים המיתולוגיים של קבוצת הכדורגל הפועל דימונה והוא היה זה שדרבן את הבן שאול להיכנס לעולם זה. מגיל רך ספג שאול מאביו את תרבות הכדורגל ולמד ממנו את יסודות המקצוע, אך התלמיד עלה על רבו. בגיל 14 הצטרף שאול לקבוצת הפועל באר שבע וברכות השנים לאחד השוערים המוערכים והמוכרים בארץ. בין הקבוצות שבהן שיחק - בני יהודה תל אביב, הפועל כפר סבא, מכבי נתניה, הפועל באר שבע ומכבי הרצליה, שבה הוא משחק כיום. שאול דואג להזכיר בכל עת כי דימונה היא עבורו הבית הראשון, שהשפיע יותר מכל על עיצוב דמותו כספורטאי וכאדם.

יהודה מסס

לעירו האהובה ושוקל לשוב ולהתגורר בה אחרי שיבסס את מעמדו בתחום המוסיקה.

בן דימונה. בוגר המגמה למוסיקה במכללה ע"ש קיי בכאר-שבע. פעילותו בדימונה בתחום המוסיקה כוללת הוראת מוסיקה בכתי ספר, ניצוח על מקהלת קשישים ומקהלת ילדים, תרפיה במוסיקה לנגמלים מסמים, ניהול אולפן הקלטות במרכז התקשורת בעיר, שידורים ברדיו דימונה והופעות עם להקת שמחות בערכי זמר ובאירועים שונים. שירו הראשון שזכה להצלחה ולפרסום היה השיר "עלאש", בביצועם של שלמה ארצי ושמעון בוסקילה. מאז כתב שירים ליואב יצחק, שלומי שבת, שירי מימון, בר כהן, מאיה אברהם ועוד. בשנת 2006 הופיע אלבום הבכורה של מסס, הנושא את השם "מזרב". זהו פרויקט מיוחד, שנועד כתוצאה משיתוף פעולה בין מסס ואהוד מנור ז"ל זמן קצר לפני מותו של מנור. אהוד מנור כתב את מילותיהם של השירים ויהודה מסס הלחין ושר אותם.

בשנת 2000 עזב יהודה מסס את דימונה עם אשתו וילדיו ומאז הוא מתגורר בתל אביב. לדבריו, נאלץ לעזוב את עיר מולדתו בשל הקושי לקדם את הקריירה המוסיקלית שלו כל עוד הוא רחוק ממרכז הארץ. עם זאת, הוא מתגעגע

אילן עזריאל

וארבע בובות. הרוקדים יחד בקצב אחיד. הבובות בנויות בטכניקה ייחודית ובגודל טבעי, המשווים להן מראה ותנועה של בני אדם לכל דבר.

אילן עזריאל "אלומיניום"

אילן עזריאל, רקדן וכוריאוגרף, נולד בדימונה ב-1968. בשנים 1982-1985 רקד במסגרת להקת המחול הייצוגית של דימונה. לאחר סיום שירותו הצבאי הצטרף לתיאטרון המחול "ענבל" והופיע במסגרתו כחמש שנים. כמו כן השתתף בהפקות שונות בתחום המחול, כמו "גוונים במחול", "הרמת מסך" ועוד. בשנים 1995-1996 הופיע בלהקת המחול הקיבוצית הצעירה. בשנת 1997 החל לפעול כיוצר עצמאי והקים את להקת "דולביט", שייצגה את ישראל בירידי תיירות בינלאומיים במוסקבה, ברלין ולאס וגאס. מופיעה של הלהקה משלבים ריקוד עם בובות, מסכות וטכניקות שונות של האנשה והפעלת חפצים.

בשנת 2004 הציב אותו העיתון "ידיעות אחרונות" במקום ה-83 ברשימת 100 מובילי התרבות בישראל. אילן זכה לכבוד זה בזכות יצירתו "אלומיניום" - מופע של תיאטרון מחול שעמו הופיעה להקתו לראשונה בפסטיבל ישראל 2003. "אלומיניום" הוא מופע חווייתי בין-תחומי, העוסק בהנפשה והאנשה של חפצים ואביזרים מאלומיניום, תוך שילוב של מחול, תיאטרון חזותי, מוסיקה ואפקטים וזכה להצלחה רבה בארץ ובחול.

מופע היחיד של אילן, DOLLBEAT, הוא מופע לרקדן אחד